

Románc

farkasok a véletlent soha nem bízzák a véletlenre. Tudják, amit tudnak. Amikor átvették a hatalmat Nyaradon, az Őszöd és Tavaszod közt elterülő ligetes-rétes országban, mindent alaposan és körültekintően megszervezték. Először is széles alapra helyezkedtek, pártfüggetlen szakértőket is bevontak a kormányba. Az igazságügyi tárcát dr. Szarkára bízták, a családjúgyit Kakukk Natáliára, az egészségügyit Multirezisztens Stafilococcus Auréliára. Utóbbit éppen azért óráá, mert kellő vértzetet viselt bármilyen nemtelen támadás ellen.

A juhoknak az a része, amelyik tapsolni szokott, most is lelkesen csapdosta mellső patáit az új kormány megalakulásakor, és könnybe lábadt szemmel ünnepelte a nép egyszerű gyermeke, Őszödi Ordas Böszme miniszterelnököt. Micsoda szemfogak, minő termet, mily nyílt malacszemek! Végre jó sorunk lesz! – szípgogták az ünneplők, mert általában nem volt jó soruk; kevés takarmány jutott nekik. Pedig megérdemelték. Tavasztól ősziig őszödi és tavaszödi aratógépek járták az országot, vitték a füvet az adósságba, mert Nyarad fuldokolt a tartozásfönntartási kölcsönökben, hitelnyújtási illetekben és azok kamataiban. Ők pedig a gépek után guberáltak elhullott pipacslevelek után, nyalogatták az elevebb torzsákat, hátha szoppinthatnak belőlük némi tápanyagot. Akit a szerencse vagy valami más gép nem járta zsombékra vetett, és hízni kezdett, az egyszer csak nem találta magát a többi közt. Hogy hová kerülhetett, azt a legokosabb pecsenyebárányok sem tudták kitalálni.

Más birkák hol tapsoltak, hol nem: amikor a farkasok és barátaik, az ebek, a rókák, a hiénák meg a keselyűk körülöttük keringtek, akkor igen, ha viszont magukra maradtak, akkor szidták a patacsattogatókat. Némely kamaszlegények bandába verődve megtámadtak öreg kosokat: mi az, hogy kendtek Ordas Böszme talpnyalói? Forradalmat követeltek, ám amikor Raczka Zsiga huj, huj, hajrát kiáltott, meg utánamot, Farkastetőhöz érve egyedül akadt fön a drótkerítésen. Ott aztán törhette a fejét a föliraton: **A KERÍTÉS SZABADDÁ TESZ!**

Az értelmiségi jerkék naphosszat arról vitatkoztak, hogy milyen elavult juhsovínizmus a farkasokkal balhézni. Ők a földön a legerősebbek és a leghaladóbbak, az egész világ az övék lesz egy-kettőre, minek ugrálni? A farkasodás kortörvény, mu-csaiság szembeszállni vele. Az okos juh lépést tart a haladással, feledí atyái avítt bégetését, és fejlődésnek indul. A fejlődés egyébként ugyancsak általános természetörvény, minden tudományt reá alapítottak. Az akadémikusok profin morogtak, ugattak meg vonítottak, tanítványaik torokban még gyöngébbek voltak, de bundájukat ritkíttatták, fekete-szürkére festették – a pofa körül melírozva! –, és átszok-

tak a húsevésre. Az anyaszomorítók mamájuk füle hallatára ropogtatták a májusi cserebogarak vastag kitingpáncélját.

Egy kis szösze, de igen formás barilány, bizonyos Barica megkérdezte, hogy tényleg minden lény fejlődik? Naná kedvesem, nyammogta dr. Ürü, és mi vagyunk a farkasok után a majdnem legfejlettebbek. A professzornak első pillantásra megtetszett az érdeklődő, s kedvéért megszakította beszédfélkészülését. A csigák is? Persze. A papucsállatok is? Persze. Akkor hogyan lehetnek a világon? Dr. Ürü föltoalta szemüvegét, ami nála a gondolkodás jele volt. Hol kéne lenniük? Azt gondolom, felelte Barica, s ebben a pillanatban igen okosnak érezte magát, hogy ha minden állat szakadatlanul fejlődik, s mindez már évmilliárdok óta tart, akkor mostanára minden állatnak farkassá kellett volna fejlődnie.

Baricát azonnal kicsapták a birkaiskolából.

Amikor Raczka Zsiga kutya-, róka- és hiénaharapásoktól véresen visszasántikált a rétre, köZRöhej fogadta. Az egész nyájban alig néhányan nem gurultak a nevetéstől – az örök morcosak, akik persze szintén számos csoportra oszlottak. Az egyik reggeltől estig temette a hazát, a másik köpködött: úgy kell neki, nem fogadta el az elméletemet! A harmadik a többiben mind egy szálíg besúgót látott. Egy önmagát Szókimondónak nevező meddő nőtény azonnal fölöklette Zsigát: Te szemét! Csak intrikázni tudsz ahelyett, hogy elzavartad volna a labanc vérebeket! Te, te teknős-csiga forradalmár! Örülhet a farkascsurhe, hogy ilyen beszari műel-lenzéke van. Ugrált rajta egy kicsit, végül kegyesen nem taposta ki a belét. Talán elvonta figyelmét Barica, aki farát fonva elvonult előtte. Ezek a mai fiatalok!

Az értelmiségi jerkék leghaladóbbjai leszopogatták a fűtorzsakról Raczka Zsiga vérét.

Mihelyt a durva jelentek véget értek, Savas Emrich televíziós személyiség fölál-lította kameráját a Juhakadémia előtti téren, mert fontos szónoklat következett. A nyáját a terelők folsorakoztatták, s dr. Ürü fölpatázott az emelvényre a fekete irattartójával, melyben beszédét tartotta.

Szólt a zene, Fejlett Jerke legendás, hőszőke szibériai farkas frizurája alól csá-bosan pislogott a közönségre, és világjáró híres juhok ódáit olvasta föl a *Boesme Oesodiensis* kiválóságáról, idézvén a régi rómaiak róla szóló panegirikusait. Mert ők már annak idején megmondták, hogy amikor Boesme Pannonicus legényei tü-zet nyitnak a tömegre, és számos szemet kilőnek, akkor nem történik egyéb, mint hogy: „A rendészeti szerveknek sikerül egy olyan személyügyi rendszer kialakítása, amely a társadalom jobb kiszolgálását szem előtt tartva elősegíti egy ösztönző jel-legű, ügyfélorientált szolgáltatás megvalósítását.” No, ezt hangsúlyozták a világjáró híres juhok egybehangzóan és igényesen, mert műveltek voltak, és imádtak ringa-tózni a világtörténelmi összefüggések hullámain, amelyek, hogy, hogy nem, őket rendre a magasba lendítették, mintha hullámvölgyek nem is léteznének.

Dr. Ürü végtelenül érdekes előadást tartott az ókori Boesme Pannonicus, a modern Boesme Sovieticus és ikertestvére, a B. Naziensis, a B. Washingtoni, a B. Mendax, B. Praedatorius és még számtalan alfaj, legkivált a posztmodern Boesme Oesodiensis kialakulásáról, fejlődéséről, morfológiájáról. Különösen ez

utóbbinál időzött el az érdekesnél is végtelenebben, hiszen B. O. P. előzményeinek összefoglalása, a csúcsok csúcса. Véggövetkeztetése az lett volna, hogy meghaladása elvileg sem lehetséges, ha az események nem haladtak volna túl rajta szónoklata hetedik órájában.

Megjelent az emelvényen személyesen, a maga fizikai valójában, hitelesen és teljes életnagyságban, írj és mondd maga Ószödi Ordas Böszme a gergényi havasokon tenyészett házifarkasaival és egyéb barátaival, ebekkel, rókákkal, hiénákkal meg a keselyűkkel, akik azonnal fogást kerestek és találtak a birkákon.

Dr. Ürü beszéde végezetlenül félretolattatott a mikrofontól – de mondhatjuk úgy is, hogy a végtelentől.

Tus, virágeső és díszortűz után Ószödi Ordas Böszme szenvedélyes hangú beszédében a marcangoltakhoz fordult, és mellét döndítve kijelentette: inkább elviseli a szégyent, de megóvja az országot attól, hogy a félelem legyen benne az úr, és meg kelljen magyarázni, milyen juhok vagyunk. Így fogalmazott: „nem gyűlölni akarunk, azokat sem gyűlöljük, akik most eljártsszák a nagyhalált, sikoltoznak, halálhörögnek és fújolnak. Megmondjuk nekik nyugodtan és szelíd méltósággal, hogy nem többek, csak boldogok szeretnénk lenni, itt és most. Nem csak Ószödön, Tavaszodon és Teleden, hanem Nyaradon is. Mert mi is Nyarad vagyunk, és összefogjuk ezt az országot. Nem hagyjuk, hogy a dühöngő hazugság legyen az úr.” Szokása szerint hosszú hatásszüneteket tartott olykor két szó, máskor a szó és a hozzátartozó rag között. Azt mondta például, hogy „mit itten a szeretet országá...”, majd mélyen és őszintén a kor szemébe nézett. Ekkor a jól képzett Fejlett Jerke néhány festői szóval ecsetelte a szabad verseny értékeit a pecsenyebárányoknak: a sikeresek, a győztesek, Nyarad büszkeségei már hat hét alatt vágásérettek lesznek, mert a teljesítmény és az eredmény lebeg a szemük előtt, ellentétben a... Ekkor Ószödi Ordas Böszme visszahajolt és mikrofonhoz és belebúgta: „...ban akarunk és fogunk élni!”

A pecsenyebárányok virágesőt zúdítottak a színpadra, és a betétdalt énekelték *A rostély és rozsmaring* című rockoperából.

<i>Tűzdeletem,</i>	<i>Csíkszalennám,</i>
<i>Spékeletem,</i>	<i>Rizlingpermet,</i>
<i>Fokhagyemám</i>	<i>Korszerűlé,</i>
<i>Sercenetem!</i>	<i>Zöldköretem!</i>

Raczka Zsiga és Barica nem tudta, hogy hogyan és hogyan nem, miért és merre, csak futott. Körülöttük a farkasok sem tudták, hogy miért és kit, őt miért, és őt miért nem, meg hogy merre hány centi. Így aztán midőn Zsiga és Barica bepottyant a patak kanyarulatának öblébe, oda, ahová a szomorúfűz mélyen lebocsátotta lombjait, a farkasok elszárguldottak mellettük, aztán valamerre el.

Egymásra néztek: és most? ☒